

MISSATGE DE CAP D'ANY DEL MOLT HONORABLE PRESIDENT DE LA
GENERALITAT DE CATALUNYA (Barcelona, 30 de desembre de 2005)

Benvolguts conciutadans,

Hem arribat al final d'un any molt intens, en el que han passat coses importants. Ens havíem fixat objectius ambiciosos i crec que ens hem de sentir raonablement satisfets de com els estem aconseguint.

L'any 2005 havia de ser l'any de l'elaboració de l'Estatut a Catalunya. I l'hem fet. Ens hem posat d'acord, una amplíssima majoria, en una proposta que hem tramès a les Corts espanyoles.

Tot va fent camí. No serà pas fàcil. Però ens en sortirem. Tingueu confiança.

Hem vist reconegudes algunes velles aspiracions de la nostra cultura i de la nostra societat: l'ús de la llengua catalana a les institucions europees i el retorn dels papers que van ser incautats de manera il·legítima al final de la Guerra Civil.

Són dos exemples –diguem-ho clar- d'un tarannà molt diferent per part del govern espanyol cap a qüestions a les quals els ciutadans i ciutadanes de Catalunya som molt sensibles.

Tanmateix, vivim dies d'incomprensió i desmesura. La proposta formulada per Catalunya ha aixecat recels. I s'han alçat veus i campanyes contra el que sortia o provenia de Catalunya

Què hem de fer davant d'això?

Estar units en la defensa de les nostres propostes. Procurar no caure en les provocacions. No perdre la calma. Estic segur que la qualitat dels nostres productes i el sentit comú de tots els ciutadans faran la resta. El temporal escamparà aviat, ja ho veureu.

El 2005 havia de ser l'any de les respostes, ja ho vaig dir quan començava. I ho ha estat.

La nostra economia va raonablement bé per no dir francament bé. Ja sé que pot sobtar una afirmació com aquesta, perquè hem viscut moments difícils al camp i en alguna de les empreses més emblemàtiques. Però ho dic pensant en el conjunt de la nostra economia. I satisfet de com es van resolent les dificultats.

Encara hi ha gent sense feina i gent que viu amb el neguit de la precarietat. Però l'atur, a Catalunya, no havia estat tan baix des de 1979. Penseu que els darrers 21 mesos s'han creat mil llocs de treball cada dos dies.

Ho he explicat una i altra vegada: el que ha de fer el Govern de la Generalitat és treballar per a les persones. Concretaré: treballar per la salut, per l'educació, per l'ocupació. Treballar pels infants, pels joves i per la gent gran.

- Per la salut. Invertint en la construcció i millora de centres d'Assistència Primària i hospitals i reduint el temps d'espera per a les intervencions.
- Per l'educació. Aquest curs estem posant 67 nous centres educatius en funcionament; engegarem la construcció de més de 18.000 places de llars d'infants i financem millor les universitats i la recerca.
- Per la conciliació de la vida laboral i la familiar. Sobretot ajudant les parelles que volen tenir fills i prosseguir la seva carrera professional.
- Per l'emancipació dels joves. Els joves tenen massa dificultats a l'hora de trobar un treball i un habitatge dignes, que són les dues claus per poder viure de forma independent.
- Per l'atenció a les persones dependents. Les persones grans que no es poden valer per si mateixes són pel Govern una preocupació primordial.

Aquestes tres edats que acabo d'enumerar: els infants (i les seves famílies), els joves que busquen la seva emancipació i les persones grans dependents, constitueixen el que en dic les edats fràgils, les edats difícils.

L'accent social de l'acció del Govern va per a ells.

Què n'esperem del 2006?

Ha de ser l'any del referèndum de l'Estatut. L'any de l'aprovació definitiva 25 anys després d'un primer Estatut que havia quedat curt i malmès per les lleis orgàniques que van venir després.

A Espanya, la nació gran, el nou Estatut presentat per la nació catalana ha causat sorpresa i en alguns casos enuig, però l'explicarem, i s'entendrà.

El 2006 ha de ser l'any de les obres i els fets. Tot allò que fa un any o dos eren plans i projectes: escoles, hospitals, centres judicials, vies de comunicació... seran realitats palpables. Ja es comencen a veure.

Però aquest any que comença ara també ha de ser l'any per la celebració del centenari d'un dels moments més rics de la cultura, les lletres, les arts i el pensament a Catalunya. I de la política catalana.

Perquè l'any 1906 també va ser un any important per al nostre país.

Va ser un any en què dos grans moviments culturals i artístics, el Modernisme i el Noucentisme van coincidir.

Va ser un any també important per al catalanisme polític i per a les nostres institucions de govern.

Va ser l'any del Glossari d'Eugeni D'Ors i de l'Enllà de Joan Maragall, l'any de la Solidaritat Catalana i de les primeres escoles municipals. En definitiva, un moment històric en què a Catalunya, les arts, l'economia i la política van deixar clar fins a on podíem arribar.

Després va venir el que va venir. Dues guerres mundials, una guerra civil i una dictadura, i finalment, 25 anys de democràcia, autonomia i progrés.

I ara podem dir: ja no hi ha excuses, o fem de la nostra societat una de les més avançades d'Europa o no haurem estat dignes de les esperances de tot un segle.

I sobretot, no haurem estat dignes d'una joventut que de tot això potser no en sap gaire perquè no els ho hem explicat prou, però que sap allò que vol i on vol arribar.

Benvolguts ciutadans i ciutadanes,

Per acabar vull, en primer lloc, demanar-vos que l'alegria de l'any nou no us faci oblidar la prudència especialment a les carreretes.

I en segon lloc, us vull demanar confiança. Confiança en el present i en el futur del nostre país.

Estic segur que el millor està per venir. A Catalunya i també al conjunt d'Espanya.

Estic segur que el 2006 serà un bon any. Això és el que desitjo per a tots vosaltres.

Moltes gràcies i bona nit a tothom.